

sidder hos forældrene i form af børn, der kommer til folkeskolen uden at være opdraget ordentligt og socialiseret nok til at tage imod besked. Så sådan havner sorteper helt nede hos forældrene, som har overladt forældreopgaven til institutionerne, der umuligt kan løse denne opgave.

Resultatet er, at lærerne i folkeskolen tvinges til at være reservefædre og reservemødre med indskrænkede beføjelser. Det er ikke underligt, at eleverne forlader folkeskolen med et efterslæb.

Jeg siger alt dette for at understrege, at man ikke bare kan trække de videregående uddannelser ud af det samlede uddannelsessystem og behandle dem isoleret. De videregående uddannelser udgør toppen af uddannelsespyramiden, og hvis ikke de underliggende fundament er kvalitetsmæssigt i orden, så kommer kvaliteten i topuddannelserne ikke derop, hvor den bør være. Det er jo sådan, at ph.d.-uddannelsen bygger på kandidatuddannelsen, som igen bygger på bacheloruddannelsen.

Konklusionen er naturligvis, at vi skal forbedre kvaliteten af de videregående uddannelser. At gøre det på længere sigt kræver, at man sætter en proces i gang, der starter helt nede i familierne, dvs. med opdragelsen af børnene. Opdragelsen skal genprivatiseres, og så skal man fortsætte genopretningen gennem folkeskole og gymnasium. Det er som at dreje en supertanker, og det tager lang tid.

I de senere år er tilgangen til de videregående uddannelser eksploderet, og det har været led i en erklæret politik, at det var og er godt, at alle skal have en uddannelse. Man taler om universiteter i vækst, men jeg har en fornemmelse af, at det er mere vækst i mængde end i kvalitet.

Selvfølgelig skal alle have en uddannelse, men det skal ikke nødvendigvis være en akademisk og boglig uddannelse. Der har i de senere år indsnegget sig et forrygende snobberi for akademiske uddannelser, hvor de mere praktiske uddannelser på handelsskoler og tekniske skoler er blevet betragtet som noget andenrangs. Det er ikke nogen god udvikling. Erhvervslivet har brug for dygtige unge mennesker med praktiske færdigheder inden for teknik, produktion og handel.

Med den voldsomme tilgang og optag på de videregående uddannelser har man de facto prioriteret kvantitet frem for kvalitet. Man kunne selvfølgelig opretholde kvaliteten, dvs. kravene til de studerende om kunnen og viden,

men så ville det resultere i, at folk dumpede i bundtvis ved eksamener.

Det er Det Konservative Folkepartis opfattelse, at man bør lave en genopretning af kravene, og kan studerende ikke leve op til det, ja, så må de dumpe. Om så 90 pct. af dem dumper, så lad dem gøre det. Vi skal fastholde kravene, ellers devalueres uddannelsessystemet. Den triste proces er som sagt godt i gang.

Når der i de senere år er sket en mærkbar nedgang i de studerendes færdigheder, er det naturligvis sket på trods af universiteternes ambitioner. En del af forklaringen ligger givetvis i den måde, som universiteter og andre uddannelsesinstitutioner finansieres på igennem det såkaldte taxameterbevillingssystem.

Det siger næsten sig selv, at når universiteterne får penge fra statskassen efter, hvor mange studerende der består eksamener og prøver, har man skabt en tilskyndelse til at lade så mange som muligt bestå. Det udløser jo de eftertragtede bevillinger, og for at undgå nedskæringer slækker man rundt om på universiteterne på eksamenskravene. Selv om vi har censorinstitutionen og det uafhængige evalueringsscenter, har det ikke været muligt at modvirke tendensen til mindre krav affødt af finansieringssystemet.

Hertil kommer, at der i taxametersystemet også ligger en økonomisk motivation for universiteterne til at lade så mange som muligt gå videre på kandidatniveauet og videre endnu på ph.d.-studiet. Systemet animerer altså universiteterne til at lokke så mange som muligt til sig og til at holde på dem så længe som muligt og lempe dem igennem den længstvarende uddannelse, de har på programmet.

Dette er selvsagt ikke noget, der gavner den nye bacheloruddannelse. Universiteterne har jo en økonomisk interesse i at bibringe de unge den opfattelse, at den 3-årige bacheloruddannelse er en ufuldstændig uddannelse. Hertil kommer, at taxametertaksterne synes at være for lave, for så vidt angår det samfundsvidenskabelige og det humanistiske område. Resultatet bliver ekstremt store undervisningshold, hvad der selvsagt ikke gavner kvaliteten.

Endvidere er forskningsbevillingerne ikke vokset i takt med studentertallet og undervisningen, og det har ført til alt for mange, hvad skal vi sige, undervisningssergenter, som kommer udefra og ikke har rod i forskningsmiljøet.

Alt i alt er det Det Konservative Folkepartis opfattelse, at der bør optages forhandlinger med henblik på en justering af taxameterbevillings-